

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

[Claudio Lalano Sodali Svo I. B. Santolius V.]

Santeul, Jean de

[S.l.], 1670

Dryades Agri Bellevraei Ad Illustriss. Virum P. Bellevraeum Sylva.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13421

DRYADES

AGRI BELLEVRÆI

AD ILLUSTRISS. VIRUM

P. BELLEVRÆUM

SYLVA.

GRYNÆIS nuper ludebant Naiades hortis,
Perque novos fontes, per stagna sonantia rivis,
Ducebant hilares cœlo ridente choræas:

Cùm Dryadum tristes media inter gaudia luctus

Audivere: gravi resonabant murmure valles;

Iussæ quippe suis Dryades discedere sylvis,

Nec jam populea redimitæ fronde capillos,

Vitam infelicem sterili sub rupe trahebant.

Hic aderat Dryadum quondam BELLEVRÆUS

amores,

Nunc dolor; ille novos fontes, nova stagna revifens,

Addere præclaros hortis properabat honores.

Ut videre, cavis erumpere protinus antris

Et questus iterare; hæsit perterritus Heros.

Adstitit extemplo latis quæ præfidet arvis
 Multa gemens vicina Dryas, demissaque vultus
 Conticuit primum; mox ut data copia fandi,
 Tunc Dominum visa est his compellare querelis.

Si, BELEVRÆE, tui tangit te gloria Ruris,
 Respice nos, neque enim sylvestria Numina temnis:
 Te Juvenem quondam, Te vidimus alta petentem
 Sylvarum deserta, diuque è cortice hiulco
 Vidimus antiquis scrutantem abscondita libris.
 Tum tibi Musæ omnes, Tibi tum Grynæus Apollo
 Atque aderant quotquot Latii, Grajique Poëtæ,
 Centum Oratores, nostra tu lentus in umbra
 Curarum strepitu procul, amplexuque Tuorum;
 Nunc hos, nunc illos intenta mente legebas.
 Quod si forte viæ fessum Te sylva videret
 Arboris acclinem trunco, sese undique sylva
 Curvabat circum, ramo frondente coronam
 Aptabat capiti, & dulci plaudebat Alumno.
 Has-ne memor tanto reddis pro munere grates?
 Pro nemore umbroso, pro frondiferis salicetis,
 Cogimur heu! miseræ nudos habitare recessus,
 Et dura exilia, atque alienas quærere sedes;
 Non ita nos Avus ille tuus, quem pondere fessum
 Curarum, molli toties accepimus umbra:

Non

Non ita nos durus GRYNÆIS expulit agris.
 Olli plus nemora & colles, vallesque placebant,
 Quam foribus domus alta, pavimentoque superba
 Porticus, & variis radiantia tecta figuris.
 Illic difficiles Regni tractabat habenas.
 Sic Numa, cum magnæ leges præscriberet urbi,
 Quærebat nemorum loca sola, & valle profunda
 Indigetis Nymphæ meliori Numine plenus,
 Dictabat Latix memoranda oracula genti.
 Vos Dryades vidistis enim, dum bella fremebant;
 Bella per EVRIACOS famâ notissima campos.
 Ille quidem secum bellantum fata volutans,
 Audiit ut sævi mugire tonitrua Martis,
 Unde sonant sylvæ, rerum in discrimine tanto,
 Res sacra civili ferro decernitur, inquit:
 Hæc dicens procumbit humi, manibusque supinis
 Ipse inter Natos medius Pater, auspice cælo,
 Pro Rege & Regno, pro Relligione tuenda,
 Orabat multa obtestans, superisque litabat.
 Hinc monitis Divum tandem melioribus actus
 Gallorum Proceres, quos egerat undique terror,
 Firmabat placans animos, absensque regebat
 Jamdudum incerto scissum pro Rege Senatum,
 Tunc si vera fides, & adhuc credenda vetustas,

Fatidicæ; ut quondam, fudere Oracula quercus:
 Has tamen has ferro grandes præscindere quercus
 Crudelis! nec nostra movent Te vulnera, nec quæ
 Fundimus expulsæ patriis suspiria sylvis:
 Nunc te Naias habet, Naias tua maxima cura,
 Huic grandes thalamos, huic magna cubilia ponis;
 Attollisque novos & vestis marmore fontes;
 Dum nos insequeris ferro, magnamque verendis
 Das stragem late arboribus sylvasque revellis.
 Vidi ego seclusis ulmum frondescere campis;
 Hanc non durus Ilax, non ipse bipennifer Algon
 Audebant vel sacrilega violare securi,
 Annorum tanta se majestate ferebat,
 Hanc ferro excisam vidi crudeliter ulmum,
 Et Dryadem duro sub cortice forte latentem
 Ingemere, & sacrum late effudisse cruorem.
 Riserat illa prius dira inter fata Sororem,
 Testis eram, memini, tua verba his auribus hausi:
*Par, inquit, te pœna manet, multabere Nymphas
 Alterius rides jam jam casura ruinam.*
 Nunc mœrens habitat rupes, ulmumque reliquit;
 Et quereris quod nulla tuis Tibi floreat arvis
 Quamprimum moriens primis in frondibus arbor?
 Audiit hæc Ruris Dominus, jam pœnitet acti,

Spondet opem, vocat Agricolas, mandatq; patentes
Arboribus ferere, & versare ligonibus agros.

Huc Mæris, Lycidasque venit, venit ipse Palæmon;
Explorant geniumque loci, mox ordine longo
Ulmofque & tiliæ ponunt, & stagna coronant.

Longos per tractus, lati per jugera campi,
Spem sylvæ ingentis, teneras sub viscera terræ
Infodiunt glandes, plantasque à matre recisas,
Hic ornos, & castaneas, hic robora plantant
Et glaucas salices: fervent cultoribus agri.

Quin Dryades nudis media plus parte lacertis
Incumbunt præclaro operi, sylvasque reponunt,
Tantus amor! tanta est reparandi gloria Ruris!

Plaudite nunc Dryades, BELEVRÆO plaudite
Nymphæ,

Ille dat antiquas vobis jam cernere sedes,
Dat saltus habitare novos, de munere tanto.

Certatim viridem ramis aptate coronam:

Tempus erit vestris quo carmina læta sub umbris
Cantabunt Vates, adero SANTOLIUS omnesque

Hic aderunt Musæ, vicini & Numina Ruris.

Tū BELEVRÆUM omnis, BELEVRÆUM sylvæ sonabit,

Illum dum Populi, magnis dum plausibus Urbes
Ostendent seris exemplum imitabile seclis.